

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VY ÖFVER HUSKVARNA, EN AF VÅRA NYA STÄDER. — EFTER FOTOGRAFI.

12TE ÅRG.

DEN 15 JANUARI 1911.

N:o 16.

L. O. Lundqvist

CARL FREDRIK LUNDQVIST.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Allas vår "Lunkan" fyller 70 år den 24 januari. Man känner något varmt i ögonvrån när man tänker på denne vår svenske "bard", balladsångaren par préférence, med den varma stämmans klang af granskogens sus och källans sorl, det trohjärtadt *svenska* och blåögda i föredragets innerlighet och skalken i ögonvrån. Han har "äldrats med behag" den gamle sångaren med det vita skägget, hvars stämmas uttryck tolkar så mycket af hvad den svenska folksjelen bär på af vemod och mollklang men äfven af käckhet och mod. Därför har publiken också öfverallt och alltid varit tjugad och rörd när han sjöng "ur hjärtats djup".

Carl Fredrik Lundqvist föddes i Veinge socken i Halland den 24 jan. 1841. Sin skoltid genomgick han i Göteborg, tog studentexamen i Uppsala 1860, kameralexamen 1862, hvarefter han blef "ung man i verken". Hans ovanliga röstmedel upptäcktes af August Söderman då dessa båda sammanträffade i Stockholms skarpskytteförening, hvaraf de voro intresserade medlemmar, och Söderman öfvertalade der unge mannen att medverka i kören vid första uppförandet å operan af Wagners "Rienzi" den 8 juni 1865. Snart var bekantskapen med Fritz Arlberg, som dåvarande regissör, gjord, sångundervisningen hos honom började, och därmed var Carl Fredrik Lundqvists öde afgjort. Han måste bli sångare, och beslutet att ingå vid operan mognade efter Uppsalastudenternas första sångarfärd till Paris 1867 och de segrar som där vunnos. Debuten ägde rum som "Joseph" i "Joseph i Egypten", och allt sedan dess och till maj 1904 har Lundqvist tillhört vår opera och under dessa år varit ett af dess förnämsta namn och stöd. Det mindre vackra sätt hvarpå den gamle veteranen aflägsnades från detta sitt arbetsfält, gick honom djupt till hjärtat, och än i dag sitter nog en tagg kvar efter orättvisan och otacksamheten som är oförklarlig i ett fall som detta. Den stora publikens aldrig svikande trohet mot sin gamle sångare bör dock vara en tillräcklig ersättning.

Lundqvist tillhörde operans glansperiod, som kunde uppvisa denna lysande samling artister: Arlberg, Arnoldson, Willman, Lundqvist, Olle Strandberg, fruarna Michaeli och Stenhammar; senare Arvid Ödman, Pelle Janzon, Carolina Östberg, Selma Ek och Dina Edling — Ludv. Norman som kapellmästare, Ludvig Josephson som regissör och Aug. Söderman som kormästare. Hvad måste det icke ha varit för en glädje för alla dessa framstående svenska konstnärer att veta hvar och en för sig att de hade öfver hela linien sig värdiga medspelare! Ensemblen måste ju då blifva något exceptionellt och var det också, isynnerhet under den första stora perioden, då enligt Lundqvists egna ord "alla kamerater voro verkliga personligheter och karaktärer." I sina för något år sedan utgifna memoirer: "En blick tillbaka på mitt lif", har Lundqvist med säker hand tecknat alla dessa konstnärer och det rika stämningsslif som då fördes.

Då Lundqvist "som tillfällig" medverkade i kören vid Rienzi's uppförande blef han så betagen af det storslagna verket och af den berömde tyske gästens, Tichatschek, utförande af titelrollen, att detta ej lämnade honom någon ro, utan han instuderade partiet, som blef hans andra debut. Rösten var då en tenoröst som senare öfvergick till hög tenorbaryton. Den omfattande gestalten lade sina små hinder i vägen ifråga om repertoiralv, men de roller hvari han glänst genom stämman och föredrag äro både många och betydande. Här må erinras om hans glansroll "Wilhelm Tell", "Talaren" i "Trollflöjten",

"Vattendragarne", "Masaniello", "Nelusko" i "Africanskan", "Capulet", "Walentin" i "Faust", "Amnasro" i "Aida", "Alfio" i "På Sicilien", "Wolfram" i "Tannhäuser", "Telramund" i "Lohengrin", "Kungen" i "Konung för en dag", men främst af allt Mästersångaren "Hans Sachs". Det var vid "Mästersångarnes" allra första uppförande i Stockholm 1887 som denna urbild af tysk sång, trofasthet och humor i C. F. Lundqvists folkning fick en så äkta och typisk gestaltning, som gör denna roll till hans ädlaste skapelse.

För studenterna och deras sångarfärder har Lundqvist, själf alltid gammal student, hyvt stort intresse, och måhända står denna del af hans rika konstnärlif, hans sångarfärder, liksom hans ställning som *svensk balladsångare* honom ännu närmare än hans operaverksamhet. Säkert är att han har kommit den stora publiken både när och fjärran ändå närmare på dessa båda områden, och att hans sång från konsertstraden alltid gått "från hjärta till hjärta". Tänk blott på alla de gånger vår bard medverkat vid konsertmatinéer, musikföreningar och välgörenhetstillställningar! Alltid någon svensk sång, alltid någon som talade till våra hjärtan; och hur ofta har icke "Du gamla, du friska" hänfördt ljudit från hans läppar — och hänfört publiken!

Se här hvar han allt tillsammans med studenterna tillförsäkrat den svenska sången segrar: I Paris 1867 (med Oscar Arpi), världsutställningen därstädes 78 och sist 1900, då jag tror Paris först riktigt förstod hvad Lundqvist representerade af svensk sång. Dessutom 1876 en stor studentsångarfärd genom Tyskland, Holland, Belgien och England, med "O. D." en färd genom Tyskland 98, i Norge 1902 — icke att förglömma den stora världsutställningen i Chicago 1892. Senare företog Lundqvist en lång tourné genom Sverige tillsammans med Carolina Östberg (pianist Agda Lysell) 1904—05, och ensam 1905—06, hvilken färd afslutades med konsert i Uppsala domkyrka, hvarifrån studenterna i triumf drogo hans vagn.

Som särskildt anmärkningsvärdt anser den gamle Carl Fredrik själf att han afslutade sin långa konsertbana i Uppsala domkyrka där han första gången lät höra sig som konsertsångare. Han debuterade nämligen som sådan på en värkonsert därstädes 1869 vid ett uppförande af "Skapelsen" under den för honom och alla oförgätlige Jacob Axel Josephsons anförande.

Både den varma stämman och den djupa mening Carl Fredrik Lundqvist inlagt i sin sångutöfning, då han, under det samtal med honom, undertecknad nyligen hade glädjen erhålla, betonade att "sången är en gåfva från himlen hvilken det är konstnärens plikt att delgifva människorna som ett budskap om det goda och sanna" — anvisade honom en själfskrifven plats som oratoriesångare. Särskildt må här nämnas hans deltagande i den af Ludvig Norman nybildade musikföreningens första konsert i Östermalms kyrka 1879, då Händels "Messias" första gången uppfördes i Stockholm — Lundqvist utförde då ena delen af det krävande tenorpartiet (Arnoldson den andra). Denna konsert bildade epok i det dåtida Stockholms musiklif, och därmed bleivo oratoriekonserterna regelbundet återkommande faktorer att räkna med, vid hvilka Lundqvist mången gång medverkat till godt resultat.

Liksom med J. A. Josephson och Ludv. Norman, stod Lundqvist äfven i ett nära vänskapsförhållande till August Söderman, och dessa båda så särskildt svenska sinnen passade säkert musikaliskt väl tillsammans. Söderman, som skapat så många ge-

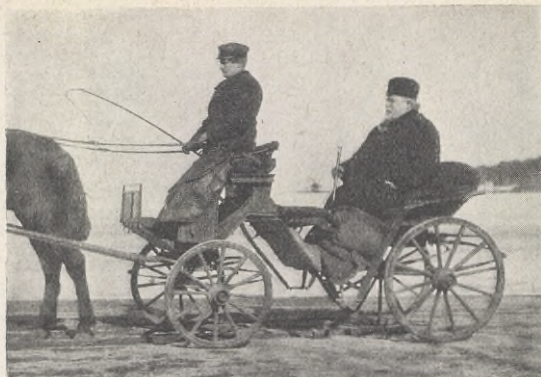

Foto. Sjöberg, Karlsberg.

Kisché. Benzt. Sjöfersparra.

OPERASÅNGAREN C. F. LUNDQVIST under sångarturné.

niala orkesterverk, hvilka nu för tiden allt för litet beaktas, är också vår förste egentlige balladkompositör, och dessa hans präktiga tonsättningar för solöröst och orkester har Lundqvist, som vid deras

tillblifvelse instuderade dem för Söderman, städse haft på sin repertoar. De äro typiska såväl för sin upphöfsman som för den som så ofta återgifvit dem och man kan nästan säga att de blifvit nationalegendom. Hvem känner icke "Värningen", "Tannhäuser", "Qvarnruinen", "Wallfahrt nach Kevlaar". Det är särskildt med dessa ballader, liksom med Wilh. Svedboms många vackra sånger och kantater, "Prinsessan och Svennen", "Sten Sture"-balladen m. fl. som Carl Fredrik Lundqvist på senare tid gjort sig förtjänt af vår stora tacksamhet och beundran för hans förmåga att här "träffa prickken öfver i:et", den rätta stämningen, vår fosterländskhet — och därför skall han ha heder och tack! En senare och i annan stil skrifven Ballad, Emil Sjögrens "Fogden på Tenneberg" (text af Scheffel) och tillägnad Lundqvist, har äfven af honom utförts med all den tysksromantiska stämning och förtjusande humor som finnes inlagd i denna äkta Sjögrenska skapelse.

Än en gång kan det måhända förunnas hans många åhörare att offentligt bringa honom sin hälsning och hylla honom vid de ingångna 70 åren.

B. S.

P. J. RÖSIÖ, SVENSKA SMÅBRUKETS MÄRKESMAN, 50 ÅR

DEN Å FÖDELSEDAGEN TILL P. J. RÖSIÖ SKÄNKTA EGENDOMEN HAGABERG, jämte den af honom grundlagda och ledda nordiska landbruksskolan: EXTERIÖR. — HÖRSALEN. — Infälldt DIR. RÖSIÖS porträtt. (Se text å sista sid.)

UTSTÄLLNING AF JAPANSK KONST I STOCKHOLM.

Den stora *utställning af japansk konst*, som i dagarna öppnas i Stockholm och som anordnats af Konsthandverkarnes gille, omfattar cirka 1700 nummer — målningar, tryck (japanska träsnitt), böcker, lack-saker, vapen, bronser, keramik, emaljsaker m. m.

Bland utställarne märkas främst kronprinsen, prins Eugen och prins Berna-

1-3. UTSTÄLLNINGENS BE-STYRELSE: 1. Prof. Oscar Björck. 2. Amanuensen d:r Wettergren. 3. Direktör Lilja.

4. TSUBA (parérplåt), tillhör. prof. Björck.

5. NO-MASK (skådespelare-mask), tillhör. A. de Wahl.

dotte. Föremål ha vidare välviligt utlånats från institutioner som Etnografiska museet, Riksbiblioteket samt Konstindustrimuseet i Köpenhamn.

Ej minst intressant är den japanske konsthistorikerns Kuwabaras samling af ett 100-tal målningar, lämnande en retrospektiv bild af den japanska konstens utveckling från 1600-talet till vår tid.

För det konstnärliga öfvervakandet och arrangemangen för den till kvalitet som kvantitet betydande expositionen ansvarar prof. Oscar Björck. Japanske ministern i Stockholm har äfven lämnat sitt värdefulla stöd.

B. S. De STOCKHOLMSFOTOGRAF

6. TRYCK AF SKARAKU, från slutet af 1700-talet, tillhör. Carl Larsson. — 7-8. KAKEMONO (målning), tillhör. (7) prof. Björck och (8) ing. Petterson, Tillberga.

Kivik, Kem. A. B. Berytt. Sjöföretagarna Ståhl...

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöversparv.

PROFESSOR OTTO NORDENSKJÖLD I BERLIN.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöversparv.

MR COOK ÅTER I NEW-YORK.

Vår berömda polarforskare professor *Otto Nordenskjöld* har nyligen i Berlin hållit föredrag öfver sin sydpolsexpedition 1902—04. Professor N. skildrade därvid, enligt en Berlinertidning, på flytande tyska "Antarctics" inträngande i polarisen, sin slädeexpedition, de vetenskapliga rönen under resan, återseendet med de som förlorade trodde kamraterna, räddningen genom det argentinska fartyget "Uruguay" och återfärden till Buenos Aires. Åhörarne följde med spändt intresse den fängslande framställningen, som ytterligare åskådliggjordes genom en mängd goda ljusbilder, och visade sin tacksamhet genom lifligt bifall.

*

Dr *Frederick A. Cook*, som på sin tid lyckades bevisa för världen att nästan hvilken märklig humbugshistoria som helst kan göras trovärdig, om man endast är tillräckligt smart, återkom nyligen till New-York. Han har, som vi alla veta, äfven efter afslöjandet af "Nordpolsupptäckten" förmått att hålla mänsklighetens intresse vid lif, och alla möjliga legender ha varit i omlopp om hvar han varit och hvad han företagit sig, sedan Köpenhamns universitets kommitté gifvit honom sitt betyg.

Cook synes ännu icke ha upp-gifvit hoppet om att lyckas på allvar och på ett bestående sätt dupera mänskligheten.

*

EN STORFINANSIÄR.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöversparv.

SIR ERNEST CASSEL.

Från England kommer nyheten att den bekante storfinansiären sir *Ernest Cassel* nu drager sig tillbaka från affärerna.

Sir Ernest, som till bördan är tysk — han är född i Köln 1852 såsom son till en tysk småbankir — kom år 1876 till bankfirman Bischoffsheim & Goldsmith i London. Där gjorde han sig redan från början bemärkt, genom ordnandet af ett inveckladt egyptiskt lån. Bankirverksamhet på egen hand begynte han 1890, och har under de tjugo år, som nu förlutit sedan dess, förmedlat en mängd statslån, speciellt för exotiska länder. Att hans verksamhet heller icke varit precis förlustbringande för honom själf, bevisas af att hans förmögenhet i närvarande stund uppskattas till ca 200 miljoner kr. Större delen häraf torde han emellertid ha förvärvat genom anläggningen af de egyptiska bevattningsverken vid Assuan och Assint — ett företag som kröntes med den största framgång.

Det är välbekant att C. är betydligt intresserad äfven i svenska företag — särskildt Grängesbergsbolaget.

Upprättandet af den storartade fonden till förmån för nödställda engelsmän i Tyskland och tyskar i England torde vara i färskt minne. Det var i aug. i fjol, sir Ernest skänkte en summa på icke mindre än 200,000 pund sterling till åstadkommande af denna fond.

H. S. De GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöbergparre

FÖRSÄKRINGSAKTIEBOLAGET SKANDIAS NYBYGGNAD I GÖTEBORG är nu till sitt yttre färdig. Den kommer att tagas i bruk den 1 april innev. år. — Ritningarna ha utförts af arkitekten Wickman i Stockholm, och byggnaden har uppförts på entreprenad af byggmästare Axel Persson i Göteborg. Kontrollant är arkitekt C. F. Eheling. Den beräknade kostnaden är en half miljon kr.

Vattenkraftsindustriens snabba frammarsch i vårt land under de senaste åren har med rätta blifvit nämnd som ett af de mest glädjande dragen i vår nuvarande ekonomiska utveckling. I dagarna har

ännu ett steg blifvit taget framåt: vattenfallsstyrelsen har till regeringen ingifvit ett förslag om *Älfkarlebyfallens* utbyggande för statens egen räkning, och troligen kommer frågan under närmaste riksdags behandling.

Älfkarleby, ett af våra bäst belägna vattenfall, har hittills fått slunga sin väldiga kraft obrukad i hafvet, om än från flere håll begärliga blickar kastats dära.

Totalkostnaderna för anläggningarna äro beräknade till öfver 9 miljoner kr.; men så äro ock möjligheterna till afsättningen på den alstrade energien så fördelaktiga att verket, fullt utbyggt, enligt vattenfallsstyrelsens beräkningar skulle lämna god afkastning icke endast på själfva anläggningen utan ock på vattenkraftens uppskattade värde.

Älfkarlebyfallens exploatering skulle bli det tredje stora statsföretaget inom vattenkrafts-industrin. Trollhättan är det första, Porjus det andra.

*

Från och med 1911 års ingång har Svältornas revir uppdelats å Marks Slättbygds och det nybildade Ulricehamns revir. Därmed har äfven det gamla *jägmästarebostället Ollestad* indragits såsom sådant.

Gården har ägts af ätterna Schenck, Brahe och Kurck, men indrogs till kronan vid reduktionen år 1696 från friherre Gustaf Kurcks arvingar, och uppläts sedermera till en engelsk äfventyrare, lifmedikus Blackwell, som där skulle anställa experiment inom landthushållningen. Sju år senare blef han emellertid afrättad för högförrådiska stämplingar. 1756—1874 var gården bortarrenderad men inlöstes af kronan och har sedan dess utgjort boställe för jägmästare.

100 Ewald, Herrljunga.

Kliché: Bengt Sjöbergparre.

OLLESTADS JÄGMÄSTAREBOSTÄLLE.

STATSANLÄGGNINGAR VID ÄLFKARLEBYFALLEN: T. v. "Storfallet", t. h. "Mellanfallet"; i midten Flakön.

ETT SVENSKT SKRIFTSTÄLLARPAR I PARIS.

FRÅN H. 8. D:s KORRESPONDENT I PARIS.

ERIK SJÖSTEDT.

LÉONIE BERNARDINI-SJÖSTEDT.

Bland den utländska och särskildt svenska pressens representanter i Paris intager herr *Erik Sjöstedt* en framstående plats och torde, sedan Spada gått bort, vara de svenska tidningskorrespondenternas doyen i Seinemetropolen.

Redan som helt ung och efter ett par års studier i Uppsala bosatte sig hr Sjöstedt, år 1888, i Paris. Han har där utöfvat en flitig skriftställareverksamhet dels i de förnämsta paristidningarna, dels som korrespondent till Dagens Nyheter under pseudonymen Osborne, Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, i hvars spalter han tecknar E. S., samt nu senast Stockholms Dagblad, där han efterträdit Spada. I Parispressen behandlar Sjöstedt — i osignerade artiklar — frågor af internationell politisk innebörd som äro af speciell betydelse för den skandinaviska Norden. Hans svenska korrespondensartiklar tillhöra det bästa den svenska pressen på detta område kan uppvisa. De utmärka sig ej blott för en särdeles frisk, af godt humör och skarpa genomandad stil, utan gifva äfven prof på ovanligt mångsidig kännedom om politiska, sociala och konstnärliga förhållanden i Frankrike, om hvilka hr Sjöstedt uttalar sig med auktoritet, i träfäsäkra, alltid underhållande och instruktiva omdömen. Hr Sjöstedts författarskap på detta fält är journalistik i ordets egentliga och bästa mening. Att han äfven kan vara en lyckad essayist visar hans för några år sedan utgifna broschyr om baron d'Estournelles de Constant, den bekante skiljedomsvännen.

Det var hr Erik Sjöstedt som år 1908 organiserade det franska journalistbesöket i Sverige och det svenska återbesöket i Paris. Han är en af d'Estournelles de Constants närmaste medarbetare och medlem af dennes kommitté "Pour la Conciliation Internationale". I denna egenskap organiserade Sjöstedt 1904 års skandinaviska riksdagsmannabesök i Paris och blef då riddare af hederslegionen, samt 1909 års franska parlamentsbesök i Sverige, hvarvid han utnämndes till officier af samma orden. Han torde vara den ende af hela den talrika utländska korrespondentkåren i Paris som utmärkts med denna grad.

Denna utmärkelse, som är ett rättvist erkännande af hr Sjöstedts förtjänster, förfelar icke att lända hela vårt land till heder.

* * *

Den bok om Sverige som madame *Bernardini-Sjöstedt*, hr Erik Sjöstedts maka, för någon tid sedan gaf ut i Paris, väckte förtjänt uppseende icke minst hos vår publik. "Pages Suédoises" skiljer sig fördelaktigt från tidigare utkomna alster af franska skribenter som inte alltid gjort oss en tjänst med sina skildringar af vårt land. M:me B.-Sjöstedt har icke gått till sitt verk utan tillräcklig kunskap om och framförallt icke utan verklig känsla och respekt för svensk kultur, svenskt lif. Låt vara att det alltid måste finnas mycket hos oss som latinska hjärnor icke kunna åspegla så som vi tro att det verkligen är. Låt vara att, som man sagt, författarinnans framställning icke är alldeles fri från påverkan af den glänsande stilisten Maurice Barrès, och vissa Stockholm ägnade partier af boken minna om Barrès' skildringar af Venedig. För oss är det hufvudsaken att vi i "Pages Suédoises" möta en mångsidigt begåfvad författarinna från det stora kulturlandet Frankrike, som på ett fullt värdigt och genomgående intelligent sätt och ställvis med stor entusiasm delger sina landsmän de intryck hon hämtat från upplevelser i Sverige. Hon har härigenom bidragit till att fördjupa deras ofta rätt ytliga och mängen gång ohjälpligt felaktiga uppfattning af vårt land och folk.

Ty "Pages Suédoises" har tilldragit sig uppmärksamhet äfven i Frankrike, och detta icke blott i kretsar där intresset för vårt land är särskildt stort, utan äfven i den slutna, för de allra flesta oåtkomliga miljö, som sedan århundraden varit den franska litteraturens och den fina franska smakens fasta borg. Académie Française har belönat madame Bernardini-Sjöstedts arbete om Sverige med ett pris.

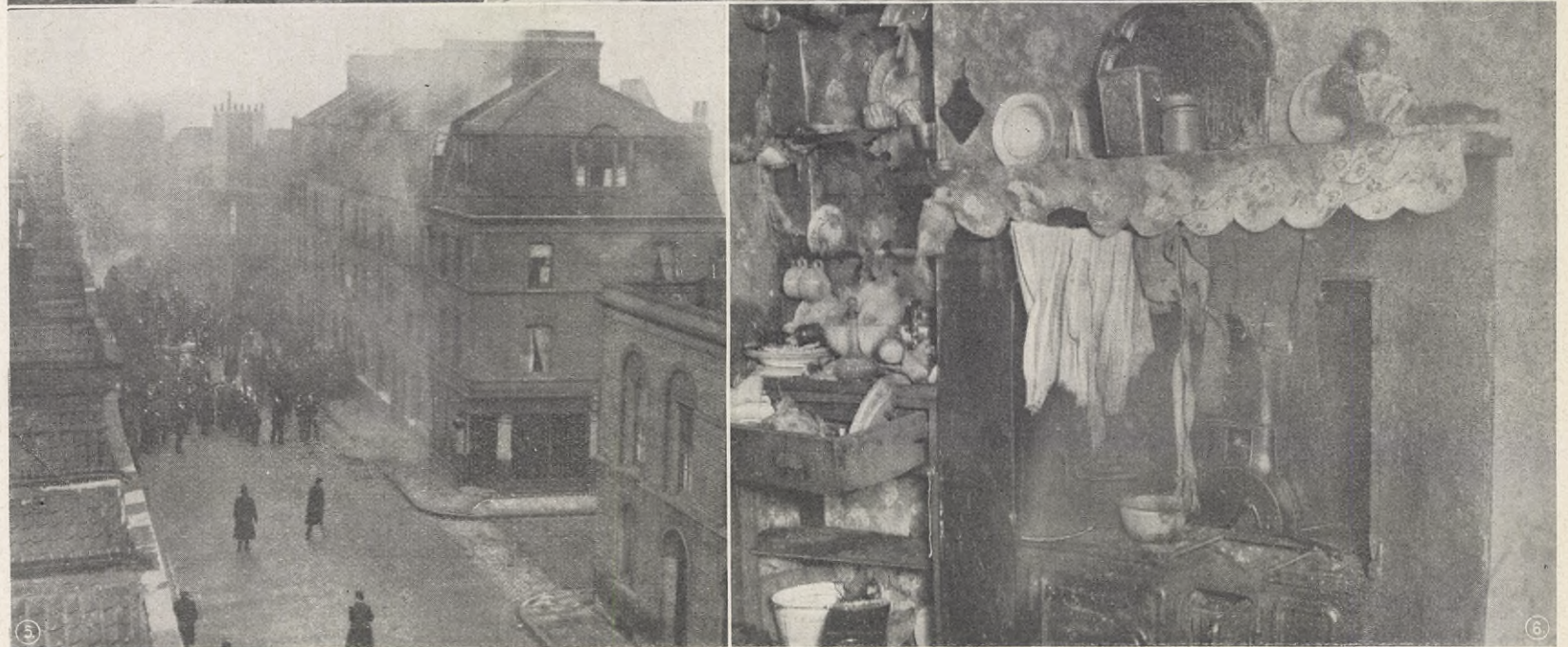
Madame Bernardini-Sjöstedt, som tidigare publicerat en mängd uppsatser i de stora franska tidskrifterna, La Revue de Paris, La Revue Hebdomadaire, La Revue m. fl. samt i Le Temps, är en övertygad feminist. Men fransyska till ras, öfvertygelse och känsla hör hon ej till dem som i kvinnans brådstörtade emancipation och i familjebandens upplösning se medlen till kvinnans utveckling. Sina tankar om vår tids kvinnörelse har madame Bernardini-Sjöstedt nedlagt i ett arbete, som inom den närmaste framtiden utkommer på ett af de stora Parisförlagen.

GATUSTRIDEN MOT ANARKISTER I LONDON.

— 248 —

— 249 —

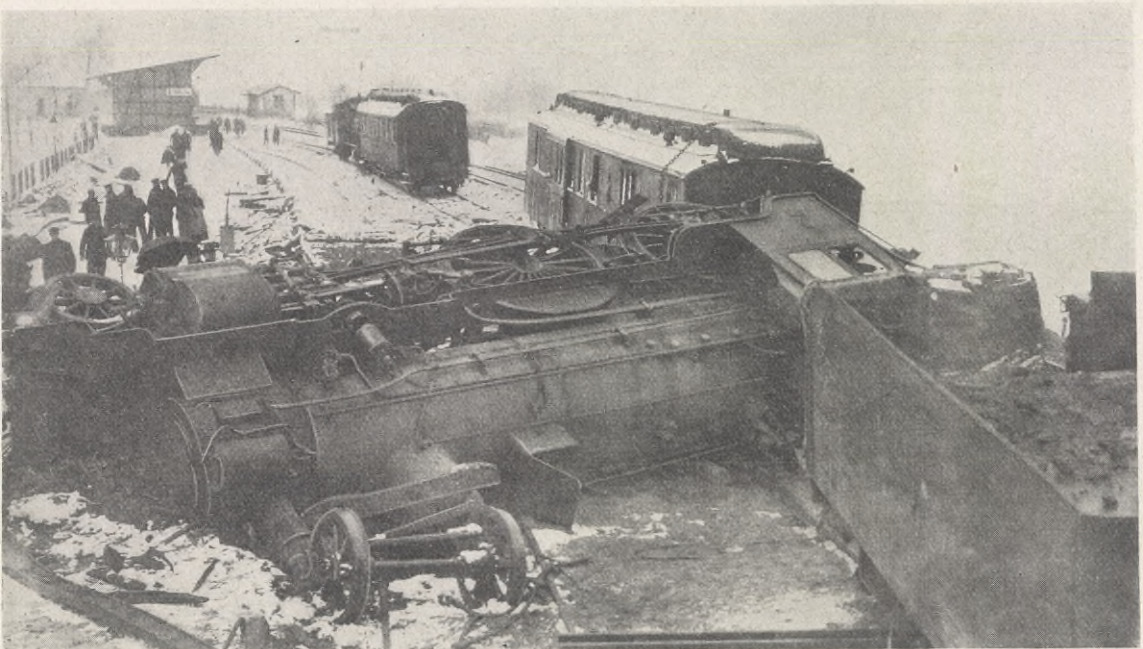
1. SKOTTSKA GARDESSOLDATER I SKYTTELINJE blockera gatan framför det hus vid Sidney Street i Whitechapel, inom hvilket de tvänne anarkisterna-mördarne med rätta antogos ha förskansat sig.
2. NÅGRA AF DE BÄSTA SKYTSTARNE besköto från en bryggerilokal det midt emot liggande "anarkisthuset".
3. DET BELÄGRADE Huset besköts så länge att det slutligen råkade i lågor. — Därvid innebrändes de två missdådarne som tydligen föredragit detta framför att falla i rättvisans händer. — Midtfönstret var en af de beskjutnes främsta eldgifningsbaser.
4. INRIKESMINISTERN MR WINSTON CHURCHILL (X) ledde personligen poliserna och trupperna och väckte överallt den största beundran för sitt orubbliga lugn och sin stora kallblodighet.
5. BRANDSOLDATER BEREDDA ATT TRÄNGA IN I DEN BRINNANDE BYGGNADEN. — 6. KÖKET (det minst illa åtgångna rummet) efter striden. Äfven därför sköto anarkisterna.

EFTER FOTOGRAFIER.

Efter fotograf

ANARKISTBELÄGRINGEN I LONDON: Nyfikna åskådarskaror å Mile End Road.

Efter fotograf

KÖPENHAMN—BERLIN-EXPRESSENS KOLLISION: Olycksplatsen.

I närheten af stationen Gransee körde den 4 dec. på aftenen *expresståget från Köpenhamn till Berlin* på en å hufvudspåret stående kreatursvagn. Lokomotivet och tre vagnar ursparade; en posttjänsteman och två järnvägsfunktionärer skadades. I den påkörda vagnen funnos ett 10-tal kreatur, hvilka dels dödades, dels svårt skadades.

En gång kände jag en man som förlorat en båt i ett fjällvatten och var nöddgad att vandra fyra långa dygn för att finna närmaste människor.

Snön låg redan och det var mörka nätter. Han hade två skott i sitt gevär och elddon och knif. Förresten hade han några bröststycken och visste hur landet låg.

Första dygnet gick han i ett sträck af ängslan för att ej finna skidor på ett ställe där lapparne alltid brukade lämna några. När han funnit dem lågrade han sig för natten och gjorde eld i en klippvrå. I gryningen hörde han en tjäder och smög efter den. Sköt den och lyddes efter om han skulle höra fler. Det var tre dygns färd igen och osäkert att träffa så stora fåglar. Och han hade bara ett skott kvar.

När han inte hörde någon lät han den döda tuppen ligga och gick vidare upp öfver skogen för att lyssna.

Stundom hörde han hur en fågel lyfte eller såg den skymta emellan kronorna. Det var en hel flock däruppe. Men de hade blifvit rädda vid skottet och mannen kom inte nära nog. Ibland var han väl så nära att han kunde räckt en höna, men då töfvade han och menade att han kunde så gärna vänta till dess han finge en tupp i håll. Det var dubbelt kött. Och han hade bara ett skott kvar och tre dygn till människor.

Så smög han från träd till träd. Från kulle till kulle. Upp igenom fjällsidan och tillbaka i ring allteftersom tjädrarna togo kosan. De flögo inte långt och han hade ständigt sikte på någon, men de voro alltid på vingarna och i skydd just när han skulle skjuta. Vid en krök i fjället togo plötsligt ett par tjädrar kosan rätt ut, så långt ned öfver skogen att mannen inte kunde skönja dem mera. Och efter dem flögo de andra, en efter en. Mannen trodde alltjämt att någon ännu var kvar men han fann ingen och kom plötsligt att tänka på att dagen var halfgången. Och han hade tre dygn till närmaste människor.

Han vände och följde sitt spår, för att finna stället där han lagt tjädern. När han kom i synhåll visste han väl hvar den skulle ligga, på en snöhöjd sten. Men han kunde inte se den. Han måste hålla inne och se sig om, kanske han inte gått rätt. Men han stod ju i sitt eget spår och kände igen trädet där tuppen suttit. Och stenen. Men nu fanns där ingen tjäder. Mannen gled fram till stenen. Där var en fördjupning i snön där fågeln legat och bloddroppar här och hvar. Men där var också två spår efter en järf. Det ena ledde ned ur fjällsidan till stenen. Det andra ledde samma väg tillbaka.

Det kom något kattlikt öfver mannen när han lutade sig ned och följde spåret. Det var inte en timma gammalt och stod snedt upp mot fjället. Där syntes märken efter hur tjädern släpat i snön och på ett par ställen hade järven stannat och huggit bättre grepp öfver fågeln. Vid en brant kulle ledde spåret rätt uppför och mannen som följde det uppåt med ögonen upptäckte plötsligt järven som stod vädrande på kanten däruppe. Han hade väl hört att någon kom efter honom och så hade han gått tillbaka för att vädra och se sig för. Men vinden var ogynnsam för honom.

Mannen dröjde inte ett ögonblick utan höll på hvad han såg af den mörka kroppen och klämde till. Röken hindrade honom att se, men han hörde hur järven skrek. Han släppte bössan, sparkade af sig skidorna och löpte uppför kullen med knifven i hand.

Det fanns ingen järf däruppe. Där fanns bara ett blodspår efter ett trebent djur och lämningarna efter en tjäder.

Mannen for utför igen, kom på skidorna och rände omkring kullen till dess han träffade järfspåret. Det ledde snörrätt uppigenom skogen till fjälls och

det var hårdt arbete för mannen att komma efter. Där lågo vindfällerna kors och tvärs i vägen och på ett ställe gick spåret in öfver ett klippland som var omöjligt för skidor i det tunna föret. Men mannen var efter ändå. Inte för pälsens skull. Inte heller för skottpångarna, som fogden skulle betala om han en gång komme till bygden med djuret där. Men för det djurets egen skull och för tjädern. Det sista köttstycket hade han stulit — den tjufven — den satan. Han brukade så. Det var känt. Han passade alltid på och stal hvad han kom öfver. Både i stolpebodas och snaror. En tjuf var han och dö skulle han — den förbannade.

Mannen hade plötsligt kommit upp ur skogen och såg järven som en mörk punkt borta på slutningen. Det ena frambenet var afskjutet, högt uppe i bogen och det var mycket blod i spåret. Mannen satte bättre fart. Så märkte järven sin förföljare. Böjde af och sprang utför slutningen mot ett klipp-rös som stack upp ur snön. Där slank han in under ett af blocken. Då var mannen hack i häl. Sparkade af sig skidorna och lutade sig ned mot öppningen där djuret krupit in. Det såg inte ut att vara djupt. Han stack ned skidstafven. Järven var tillreds och högg. Mannen ryckte till sig stafven och stack på nytt. Järven högg igen. Han hade kommit in i ett okänt gryt och hade knappt rum. Han fräste och morrade. Mannen log och förbannade. Han vältrade det största block han kunde röra tvärs för öppningen och lade ännu en hop sten däröfver. Så band han på skidorna och rände utför slutningen.

Det hade börjat skymma och var bittert kallt. Och mannen hade just ingenting ätit på två dygn. Hade inget skott kvar och tre dygns färd till närmaste människor.

Han for utför tilldess han träffade reslig björkskog. Där sökte han ut ett par raka sega slanor, så grofva att han nätt och jämnt kunde rå på dem med knifven. När han skurit af och kvistat dem tog han åter vägen upp öfver fjället till grytet där järven gått in. Han satte sig ned vid öppningen och lyssnade. Det var aldeles tyst därinne. Så tog han fram knifven och skar ur ett läge för knifskaffet i ändan af en slana. Han sökte länge efter något att binda med. Till slut lossade han skoremarna och band med dem fast knifven som en spjutspets vid slanan. Han prövade och drog ett par gånger för att se om den satt stadigt. Först sedan han var tillreds därmed, vältrade han undan klippblocken från grytöppningen.

Järven var i ögonblicket tillreds och ville ut. Men han fick ett slag öfver nosen och for in igen. Så fick han en skarp björkslana in till sig. Han högg i den och drog sig in i det innersta hörnet. Mannen böjde sig in genom öppningen, strök eld och lyste in. Slanan med knifven lade han bredvid sig. Med den andra rände han fast järven mot klippan. Järven vred sig lös och ville ut, men öppningen var stängd till hälften och i den öppna hälften mötte han en knifspets.

Hvar gång väntade mannen till dess han åter kunde få in järven i hörnet. Då sökte han honom med slanan. Slutligen fick han honom fast. Då rände han in den andra slanan och stack honom med knifven. Riktade och stack till dess hans arm tröttnade och järven längesen upphört att röra sig.

Han tänkte inte på att det var natt och att han var uppe i kala fjället. Bara förbannade tyst och log och stack efter järven. Det sista köttstycket hade han stulit. Dö skulle han — den tjufven, den —

Och den mannen hade knappt ätit på två dygn, hade inget skott kvar och tre dygns färd till närmaste människor.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöbergparre

Efter porträtt. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
SEID ABD-UL-AHAD KHAN, Bucharas nu
aflidne emir.

Till vidst. bild:
DEN TYSKE EX-
RIKSKANSLERN
FURST v. BÜLOW
OCH HANS GE-
MÅL firade den 9
jan. sitt silfverbröl-
lop. Fursteparet
vistas f. n. i den
idylliskt belägna
villan Malta i Rom.

Emiren af
Buchara,
Seid Abd-ul-
Ahad Khan,
afled den 5
januari i lan-
dets hufvud-
stad, Nya Bu-
chara.

I hans rike
ha de senaste
åren åtskil-
liga orolighe-
ter inträffat,
som det sä-
ges icke rik-
tade mot emi-
ren och hans
regim, utan
beroende på
religiösa
missällighe-
ter mellan
sunniterna o.
schiiterna.
Emellertid

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöbergparre.

PARLAMENTARISMEN I KINA: Nytagen foto: Regenten med sina ministrar
vid utgåendet från konselj. 1 är Regenten, 2 krigsministern, 3 konseljpresidenten,
4 vicekonungen i Tscheli.

Efter porträtt. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
ALIM KHAN, den nye emiren af Buchara.

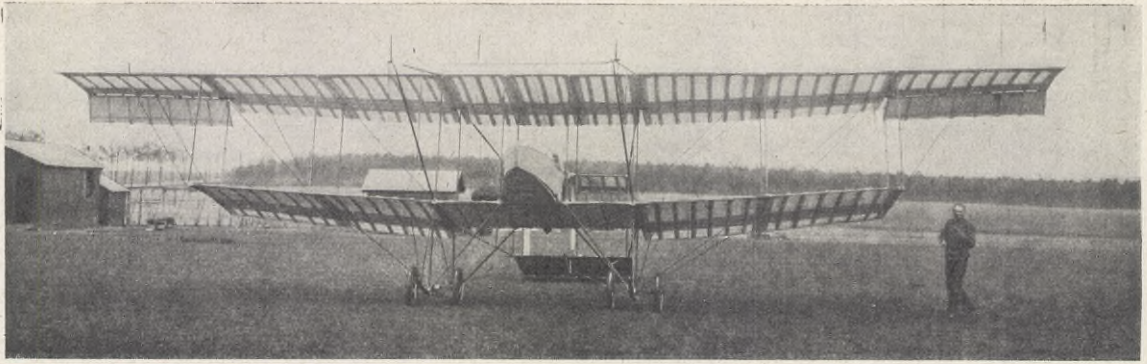
befarades nya stridigheter vid medde-
landet om emirens död, hvarföre de
ryska myndigheterna liksom de kom-
munala myndigheterna i Nya Buchara
vidtagit diverse militära åtgärder.

*

Den 25 december var en märkesdag
i Kinas historia. Då offentliggjordes
nämligen ett kejserligt edikt, i hvilket
bebådades det omedelbara utarbetandet
af ett konstitutionellt program, bland
annat innefattande bildandet af ett an-
svarigt kabinett.

Belåtenheten med den kris, som
härigenom undgått, är allmän, och
riksutskottet har förklarar sig fullt be-
låtet med ediktet.

AVIATIKEN VID ÅRSSKIFTET.

Efter fotogra.A.

H. FARMANS NYA BIPLAN, med hvilket han hoppas kunna flyga 12 timmar i sträck.

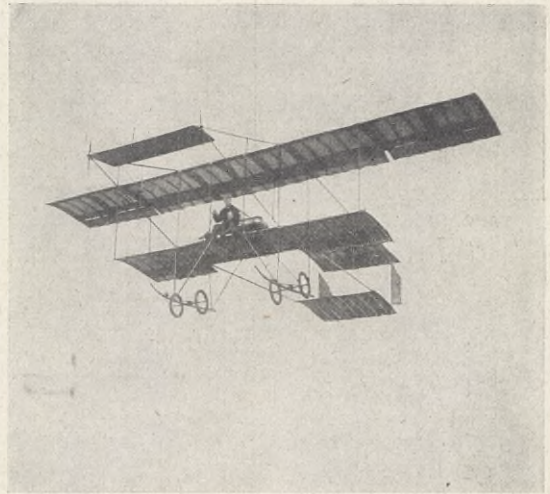

TÅFLAN OM "COUPE FEMINA" (för kvinnliga aviater):

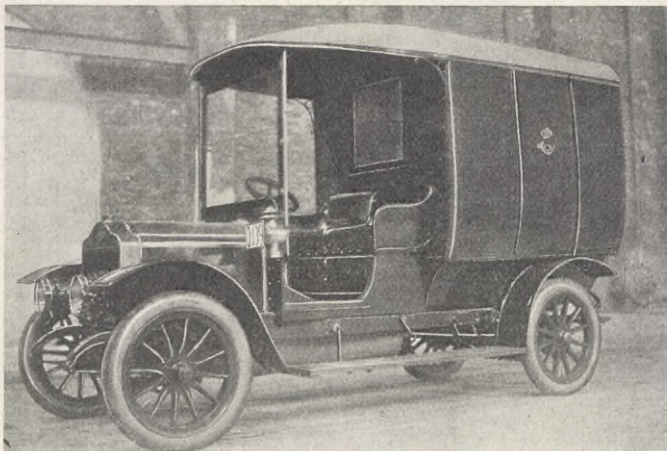
Farman ger sina sista instruktioner af lille Dutrieu, hans lärjunge, före den uppstigning i Etampes, som förskaffade henne priset.

Aeroplanets tredje leinadsår, 1910, har i rikaste mått hållit de löften de båda föregående åren gifvit, och flygmaskinens prestationsförmåga har stegrats undan för undan. Bland de å årets sista dagar nådda vackra resultaten äro att anteckna Hoxleys höjdrekor, *Henry Farmans* d. 18 dec. företagna flykt på c:a 8½ tim. och *Tabuteaus* till tiden lik a

långa distansflykt, hvarunder han tillryggalade 585 km. (2 km. mer än Farman) och sålunda eröfrade Michelinpriset. Beträffande "Michelin Coupe" är det anmärkningsvärdt att priset hittills alltid vunnits med biplan — 1908 af Wilbur Wright, 1909 af Henry

M:LLE DUTRIEU I SITT FARMAN-BIPLAN i flykt vid Etampes.

EN AF DE I GÖTEBORG NYANSKAFFADE POSTAUTOMOBILERNA. Två levereras af Södertälje vagnfabrik (däraf en här afbildats) och två från Tidaholms bruk. (Amatörfoto.)

Farman, samt i fjor som nämnt af *Tabuteau* (på ett *Maurice Farman* biplan). För 1911 hoppas H. Farman kunna eröfra priset medelst ett för ändamålet nykonstrueradt biplan.

Ett sorgligt kapitel i 1910 års flyghistoria är de många inträffade olyckorna med dödlig utgång, hvilka dock till stor del få skrivas på kontot af publikens sensationslystnad och många aviatikers alltför stora begär efter guld.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa och sista sidan.

L. W. STJERNSTEDT.
*Friherre. Generallöjtnant. —
Stockholm. 70 år 9 Jan.**

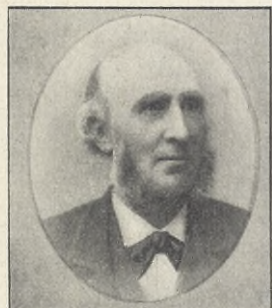
O. B. MALM.
*Generalmajor. Statsråd. —
Stockholm. 60 år 3 Jan.**

G. F. EDGREN.
*Öjverstelöjtnant. — Karlstad.
60 år 6 Jan.**

K. E. A. UGGLA.
*Major. — Skövde.
50 år 5 Jan.**

A. G. SÅLLSTRÖM.
*Byggmästare. Stockholm.
80 år 31 Dec.**

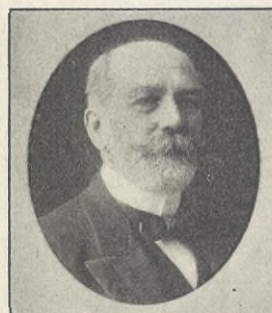
J. G. SETTERWALL.
*Grosshandlande, Direktör. —
Stockholm. 70 år 5 Jan.**

A. ANTONSSON.
*Målaremästare. — Malmö.
55 år 1 Jan.**

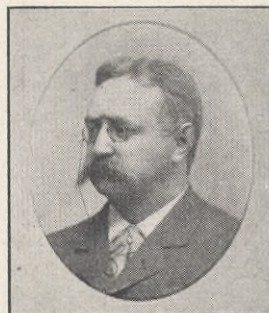
C. E. BOSTRÖM.
*Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 7 Jan.*

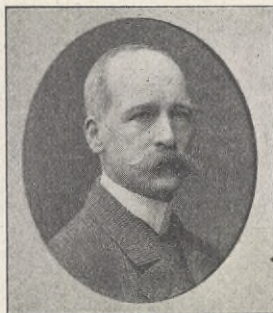
O. A. BOLANDER.
*F. d. Professor. — Stockholm.
70 år 30 Dec.**

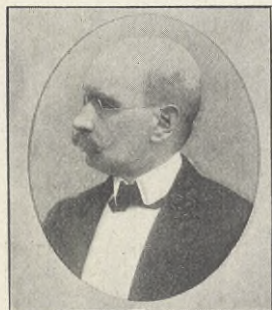
C. A. ANDERSSON.
*Med. Lic. — Trollhättan.
60 år 31 Dec.**

G. J. WINDAHL.
*Förste Provinsialläkare. —
Falun. 50 år 28 Dec.**

C. J. A. ROOS.
*Statens Landtbruksingenjör. —
Vexjö. Nyvald led. af Riksd.
F. K.**

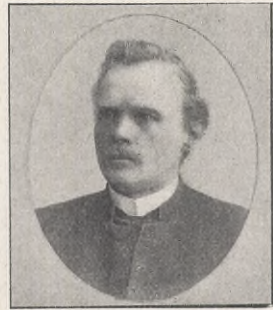
C. W. WÅHLUND.
*Professor. — Upsala.
65 år 7 Jan.**

M. J. SALIN.
*Professor. — Stockholm.
60 år 5 Jan.**

K. W. V. KEY-ÅBERG.
*Fil. Dr. Förste Aktuarie. —
Stockholm. 50 år 2 Jan.**

L. O. J. SÖDERBLOM.
*Professor. — Upsala.
45 år 15 Jan.**

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

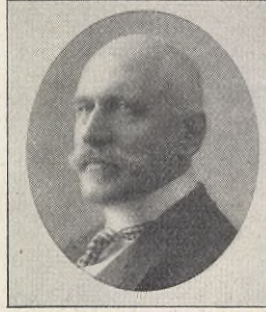
* Data å sista sid.

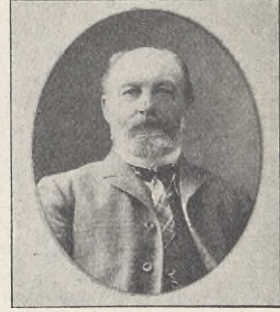
J. A. T. LAGERQWIST †.
F. d. Grosshandlande. — Stockholm. Donerat 50,000 kr. till dram. o. mus. artist. pens.-förening. F. 18. † 4 Jan.

G. P. OLANDER †.
Byggmästare. — Färjestaden, Östra Husby. F. 39. † 18 Dec.*

F. B. T. MÖLLER †.
Generalkonsul. — Stockholm. F. 46. † 6 Jan.*

J. HOLMSTRÖM †.
Handlande. Rådman. Kommunalmän. — Filipstad. F. 48. † 6 Jan.

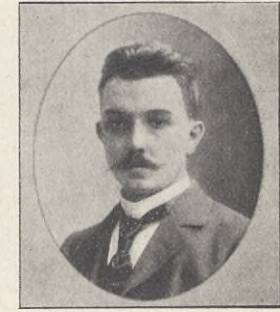
G. A. ENGELBREKTSON †.
Civilingenjör. — Kartened. F. 34. † 2 Jan.*

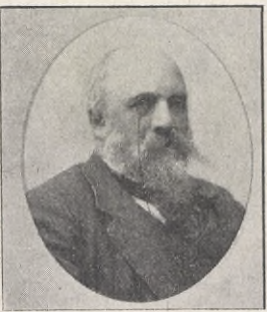
P. E. L. LUNDSTRÖM †.
Fanijunkare. — Umeå. F. 62. † 23 Dec.*

R. E. S. WAGNER †.
Skådespelare. — Stockholm. F. 69. † 4 Jan.

F. A. KJELLIN †.
Civilingenjör. Fil. hedersdoktor. — Stockholm. F. 72. † 30 Dec.*

B. A. BESKOW †.
Ingenjör. Ståletsare. — Göteborg. F. 37. † 31 Dec.*

O. M. WIKLANDER †.
F. d. Byrådirektör i Jernv.-styr. Kontrollkontor. — Stockholm. F. 45. † 29 Dec.

C. G. VON QVANTEN †.
Godsegare. Fideikomm. Qvantenburg i Älfsb. län. — Stockholm. F. 55. † 18 Dec.

S. SWENSSON †.
F. d. k. Hoffotograf. — Linköping. — Djursholm. F. 57. † 2 Jan.

WILHELM STJERNSTEDT. U-löjtn. v. Liereg. gren. kår 59, transp. t. Nerikes reg. s. å., gen. stabsoff. 67, beordrad under två år vistas i Ryssland för språk- o. militärstudier 70, adj. hos hertigen af Östergötland 72, hos H. M. Konungen s. å. Sänd i diplomatisk beskickning till Kejsaren af Ryssland på Krim 73, överadj. o. major v. Generalstaben 79. Sektionschef v. Gen. stabens militär statistiska afd. 82, överstelöjtn. o. förste major v. Uplands reg. 83, chef för Skjutskolan somrarna 84—86, överste och chef i Uplands reg. 88, tjänstgör. kabinetskammarherre s. å., generalmajor i arm. 97, chef för V. Arméfördeln. 99, generallöjtnant 05, afsked 07. K. kommissarie för det frivilliga sjukvårdsväsendet i krig. Komm. m. st. k. S. O.

OLOF MALM. U-löjtn. v. S. Skånska inf.-reg. 72, löjtn. v. generalstaben 80, överstelöjtn. v. Skarab. reg. 95 o. v. Svea Lifgarde 97, överste o. chef i Bohusl. reg. 98—07, sistnämnda är generalmajor o. chef i V. arméfördelningen samt statsråd o. chef i Landt försvarsdepartementet. Hänvisa till biografi o. helsidesporträtt i ärg. IX:13.

GUSTAF EDGREN. U-löjtn. v. Verm. reg. 72, major 1900, afsk. fr. majorsbest. 06 o. förordn. till befälh. i Karlstads östra rullför.-område, överstelöjtn. i arm. 07. Styr.-led. i Karlstads Sparbank, Räfte- o. Kapförsäkr.-anst. samt Brandstyrelsen. Sedan flera år god man i tillsyn öfver förmönderskap i Karlstad.

ERIC UGGLA. U-löjtn. v. Skarab. reg. 81, intendentsex. 92, intendent i Intend.-kåren 97, major v. Västg. reg. 09. Led. af Sköide drätselkammare 88, v. ordf. 95—1900, ordf. sedan 01, stadsfullmäktigt sedan 96, led. af Byggn.

nämnden 08, ordf. i styr. i Elektr.-verket sedan 1900, ordf. i styr. i Sköide—Axvalls järnv., ordf. i styr. i Skarab. läns staders Hypoteksförening, m. m.

ANDREAS GUSTAF SÄLLSTRÖM. En af huvudstadens mest ansedde o. betydande byggmästare. Stud.y. Fria Konst. Akademi 40—42 o. v. Teknol. Inst. 42—44. Utöfvar sedan 73 verksamhet såsom byggmästare o. erinras bland hans många stora arbeten om F. Svea Art.-kasernen, Skand. Kred.-A.-B. hus, Allm. Barnhuset o. nya Operabyggnaden, samtliga nämnda i Stockholm.

JACOB SETTERWALL. Diplom som licencié en sciences commerciales i Antwerpen 60, tjänstgjorde å kontor i London 60—62 samt å skeppsrederi-, import- o. exportfirman Lovén & Co:s kontor i Stockholm 62—69 då S. inträdde som delegare i sistnämnda firma. Led. af direktionerna i Stockholms Sjömanshus 80—10, i Allm. Barnbörshuset sedan 94 samt i Handelsflottans Pensionsanstalt sedan 07, ledamot af Hand.- och Sjöfartsnämnden sedan 01, af Borgerskapets 50 Äldste sedan 03, deputerad i Grosshandels-Societeten sedan 03, Styrelseordförande i Ångfart. A.-B. Södra Sverige under 39 år från 70, styrelseledamot i Sjöförsäkr. A.-B. Ågr sedan 72, styr.-led. i Stockholms Stads Sparbank sedan 01, medlem af öfverstyrelsen i Stockholms Stads Brandförsäkr.-kontor, suppleant i styrelsen i Skånes E. Banks kontor i Stockholm från 94. Sedan 96 skattmästare i Föreningen mot Liåsmedelstullar. Var på sin tid led. af Sveriges Allm. Sjöfartsförening samt ordförande i Stockholms Rederiförening.

